

Legeattest og sertifikat

Legenes oppfatning av hvilke krav som må stilles til sjåførens legemlige tilstand er sikkert meget forskjellig, heter det i en artikkel i Tidsskriftet nr. 21/1930 (s. 1223–5). Kristiansands-legen H. Blich Holst tar opp et tema som fortsatt er dagsaktuelt.

Chauffører og legeattester.

Av H. Blich Holst, Kristiansand S.

Når en skal ha certifikat som chauffør, må han bl. annet ha en lægeattest. Skjemaet for denne inneholder som bekjent 3 spørsmål, om synet for hvert øie både med og uten korrigerende glass, om hørsel på hvert øre, og så som nr. 3 spørres der om førlighet og helse. Efter disse 3 spørsmål står der: «I henhold til foranstående anbefales (anbefales ikke) ansøkeren meddelt førerkort».

Det er det hele. Hvilke krav der stilles til syn og hørsel eller til førlighet og helse, står der intet om. (...) ... det vil med andre ord si, at utstedelsen av disse certifikater hovedsakelig er avhengig av en læges personlige opfatning. Men lægenes opfatning av, hvilke krav der må stilles til en chaufførs legemlige tilstand, er sikkerlig meget forskjellig.

Her trengs faste bestemmelser på alle punkter, så alle ansøkere kan bli bedømt efter samme regler. Lægene må vite, hvilke minimumskrav der stilles til syn og hørsel hos chaufføren, de må vite hvilke krav der stilles til førlighet og helse. (...)

Der bør stilles noget strengere fordringer til en rutechauffør enn til en privat bileier. Likeledes bør der også være spørsmål om farvesans, iallfall for profesjonelle chauffører. Man begynner jo nu å bruke rødfarvede varselssignaler, og disse er det for den farveblinde ofte vanskelig å se mot en grønn bakgrunn, særlig når man beveger sig mot merket med nogen fart.

Hva førlighet angår, trenger man også her faste bestemmelser. Jeg har på mine mange reiser rundt i divisjonsdistriktet sett drosjechauffører, som er så låghalte, at de ikke kan bruke begge ben til pedalene, eller som er så pukkelryggede, at de neppe kan se over forstillingen. Jeg har selv engang hatt en drosjechauffør ved rattet, som hadde hele høire arm i bind, så han ikke kunde bruke denne til noget som helst, men bare var henvist til å kjøre med venstre. (...) Der må i lægeskjemaet gis opplysninger om legemsfeil samt om førlighet i armer og ben, og politimesteren må ha greie på, hvilke minstekrav der her må stilles. (...)

Oftalmologisk forening i Oslo har i våres sendt inn et forslag til bestemmelser om, hvilke krav der må stilles til syn (og hørsel) hos chauffører. Der skilles her mellem profesjonelle chauffører og private. En privat bilfører kan være ennøiet, når blindheten på det annet øie har vart minst et år. Dette er i overensstemmelse med forslaget til internasjonale regler. Synsskarpheheten for begge kategorier må være minst $\frac{5}{10}$ på begge øine, eventuelt med korrigerende glass. Profesjonelle chauffører kan ha $\frac{5}{15}$ på det ene øie, når det annet har minst $\frac{5}{6}$. Disse må også ha normal farvesans. For begge kategorier kreves ny undersøkelse hvert 5te år. (...)

Med den stadig tiltagende biltrafikk blir det for hvert år mere nødvendig å få klare bestemmelser her. Slik som det nu er, blir avgjørelsen overlatt til hver enkelt læges personlige opfatning. Og her har man blandt lægene sikkerlig mange uoverensstemmelser.